Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

7. marts 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – toldunion – forordning (EØF) nr. 2913/92 – artikel 37 – EF-toldkodeks – forordning (EØF) nr. 2454/93 – artikel 313 – varers toldmæssige status – formodning om varernes status som fællesskabsvarer«

I sag C-643/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Portugal) ved afgørelse af 11. oktober 2017, indgået til Domstolen den 17. november 2017, i sagen

Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, tidligere GE Power Controls Portugal, Material Eléctrico Lda, og derefter GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda

mod

Fazenda Pública,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Toader, og dommerne A. Rosas (refererende dommer) og L. Bay Larsen,

generaladvokat: G. Hogan,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda ved advogado R. Garção Soares,

– den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo og N. Vitorino, som befuldmægtigede,

– den græske regering ved M. Tassopoulou og A. Dimitrakopoulou, som befuldmægtigede,

– den spanske regering ved S. Jiménez García og V. Ester Casas, som befuldmægtigede,

* Processprog: portugisisk.

– Europa-Kommissionen ved A. Caeiros og F. Clotuche-Duvieusart, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 37 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 82/97 af 19. december 1996 (EFT 1997, L 17, s. 1) (herefter »toldkodeksen«), og af artikel 313, stk. 1, og artikel 313, stk. 2, litra a), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning nr. 2913/92 (EFT 1993, L 253, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 75/98 af 12. januar 1998 (EFT 1998, L 7, s. 3) (herefter »gennemførelsesforordningen«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, tidligere GE Power Controls Portugal, Material Eléctrico Lda, og derefter GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda (herefter »Suez II«), og Fazenda Pública (statskassen, Portugal) vedrørende den toldmæssige status af visse varer erhvervet af Suez II.

Retsforskrifter

EU-retten

Toldkodeksen

3 Toldkodeksens artikel 4, som den var gældende i den i hovedsagen omhandlede periode, dvs. i perioden fra den 16. juni 2000 til den 24. august 2000, bestemte:

»I denne kodeks forstås ved

[…]

6) toldmæssig status: en vares status som fællesskabsvare eller som ikke-fællesskabsvare

7) fællesskabsvarer: varer, som

– fuldt ud er fremstillet inden for Fællesskabets toldområde på de i artikel 23 omhandlede betingelser, uden at der i dem indgår varer, som er indført fra lande eller områder, der ikke udgør en del af Fællesskabets toldområde[…] […]

– er indført fra lande eller områder, der ikke udgør en del af Fællesskabets toldområde, og som er bragt i fri omsætning

– er fremstillet inden for Fællesskabets toldområde enten udelukkende af de i andet led omhandlede varer eller af de i første og andet led omhandlede varer

8) ikke-fællesskabsvarer: andre varer end de under nr. 7) omhandlede.

[…]

13) toldmyndighedernes tilsyn: enhver handling, myndighederne generelt udfører for at sikre overholdelsen af toldforskrifterne og, i givet fald, af de øvrige bestemmelser, der gælder for varer undergivet toldtilsyn

14) toldmyndighedernes kontrol: de forskellige specifikke handlinger, der foretages i form af verifikation af varerne, dokumentkontrol (eksistens, ægthed), gennemsyn af virksomhedernes regnskaber, forretningsbøger og korrespondance, […] med henblik på at sikre overholdelsen af toldforskrifterne og, i givet fald, af de øvrige bestemmelser, der gælder for varer undergivet toldtilsyn

[…]

19) frembydelse for toldvæsenet: underretning af toldmyndighederne på den foreskrevne måde om varerenes tilstedeværelse på toldstedet eller et andet sted, som toldmyndighederne har anvist eller godkendt

[…]«

4 Toldkodeksens artikel 13 bestemte følgende:

»Toldmyndighederne kan på de efter gældende bestemmelser fastsatte betingelser træffe alle de kontrolforanstaltninger, de skønner nødvendige for at anvende toldforskrifterne korrekt.«

5 Toldkodeksens artikel 14 fastsatte:

»Enhver person, som direkte eller indirekte er berørt af transaktioner, der udføres som led i varehandelen, skal, uanset hvilken metode der anvendes, med henblik på anvendelse af toldforskrifterne og på toldmyndighedernes begæring inden for de af disse fastsatte frister indgive alle nødvendige dokumenter og oplysninger samt assistance.«

6 I henhold til toldkodeksens artikel 16 skal alle berørte personer, uanset hvilken metode der anvendes, med henblik på toldkontrollen opbevare de dokumenter, der er omhandlet i artikel 14, i den periode, der er fastsat i gældende bestemmelser, og i mindst tre kalenderår.

7 Under toldkodeksens afsnit III med overskriften »Bestemmelser, der gælder for varer, som føres ind i Fællesskabets toldområde, indtil de er angivet til deres toldmæssige bestemmelse eller anvendelse« i kapitel 1 med overskriften »Indførsel af varer i Fællesskabets toldområde« bestemte artikel 37 følgende:

»1. Varer, der føres ind i Fællesskabets toldområde, er straks ved indførslen undergivet toldtilsyn. De kan underkastes kontrol fra toldmyndighedernes side efter gældende bestemmelser.

2. De forbliver under tilsyn, så længe det er nødvendigt for at fastslå deres toldmæssige status, og for ikke-fællesskabsvarers vedkommende og med forbehold af artikel 82, stk. 1, indtil de enten skifter toldmæssig status eller indføres i frizone eller frilager eller genudføres eller tilintetgøres efter artikel 182.«

8 Toldkodeksens artikel 38, stk. 1 og 5, havde følgende ordlyd:

»1. Varer, der føres ind i Fællesskabets toldområde, skal omgående af den person, der foretager denne indførsel, og i givet fald, ad den af toldmyndighederne anviste vej og på den af disse myndigheder anviste måde befordres:

a) til det af toldmyndighederne anviste toldsted eller til et andet af disse myndigheder anvist eller godkendt sted

b) til en frizone, hvis indførslen af varerne i denne frizone finder sted direkte:

– ad sø- eller luftvejen eller

– over land og ikke over nogen anden del af Fællesskabets toldområde, når det drejer sig om en frizone, der støder op til landgrænsen mellem en medlemsstat og et tredjeland.

[…]

5. Stk. 1 til 4 og artikel 39 til 53 finder ikke anvendelse på varer, som midlertidigt har forladt Fællesskabets toldområde under forsendelse mellem to steder i Fællesskabet ad sø- eller luftvejen, såfremt transporten er foregået direkte med fly eller skib i fast rutefart uden ophold uden for Fællesskabets toldområde.

Denne bestemmelse gælder ikke for varer, som lastes i havne eller lufthavne i tredjelande eller i frihavne.«

9 Toldkodeksens artikel 40 vedrørende frembydelse af varer for toldvæsenet bestemte følgende:

»Varer, som efter artikel 38, stk. 1, litra a), ankommer til toldstedet eller til ethvert andet af toldmyndighederne anvist eller godkendt sted, frembydes for toldvæsenet af den person, der har ført varerne ind i Fællesskabets toldområde, eller i givet fald af den person, som overtager transporten af varerne, efter at de er blevet indført.«

10 Toldkodeksens artikel 43 fastsatte:

»Varer, som frembydes for toldvæsenet […] skal gøres til genstand for en summarisk angivelse, jf. dog artikel 45.

Den summariske angivelse skal indgives, så snart varerne er frembudt. […]«

11 Toldkodeksens artikel 44 havde følgende ordlyd:

»1. Den summariske angivelse skal udfærdiges på en formular, der er i overensstemmelse med den model, toldmyndighederne fastlægger. Toldmyndighederne kan dog godtage, at der som summarisk angivelse benyttes ethvert handelsdokument eller administrativt dokument, som indeholder de nødvendige oplysninger til identifikation af varerne.

2. Den summariske angivelse skal indgives

a) enten af den person, som har ført varerne ind i Fællesskabets toldområde, eller i givet fald af den person, som overtager transporten af varerne, efter at disse er blevet indført

b) eller af den person, i hvis navn de i litra a) omhandlede personer har handlet.«

12 Toldkodeksens kapitel 4 under afsnit III med overskriften »Forpligtelse til at angive de for toldvæsenet frembudte varer til en toldmæssig bestemmelse eller anvendelse« indeholdt artikel 48 og 49.

13 Toldkodeksens artikel 48 bestemte:

»Ikke-fællesskabsvarer, der er frembudt for toldvæsenet, skal angives til en af de toldmæssige bestemmelser eller anvendelser, der er tilladt for sådanne ikke-fællesskabsvarer.«

14 Toldkodeksens artikel 49, stk. 1, var affattet som følger:

»Varer, der er omfattet af en summarisk angivelse, skal underkastes formaliteter med henblik på angivelse til en toldmæssig bestemmelse eller anvendelse inden for følgende frister:

a) 45 dage fra indgivelsen af den summariske angivelse, for så vidt angår varer, der forsendes ad søvejen

b) 20 dage fra indgivelsen af den summariske angivelse, for så vidt angår varer, der forsendes ad anden vej end søvejen.«

15 Under toldkodeksens afsnit IV med overskriften »Toldprocedurer« bestemte artikel 59, stk. 1, følgende:

»For alle varer, som skal henføres under en toldprocedure, skal der indgives en angivelse til den pågældende toldprocedure.«

16 Toldkodeksens artikel 79 fastsatte:

»Ved overgang til fri omsætning får ikke-fællesskabsvarer toldmæssig status som fællesskabsvarer.

Overgang til fri omsætning indebærer anvendelse af de handelspolitiske foranstaltninger og opfyldelse af de øvrige formaliteter, der er fastsat med henblik på indførsel af varer, samt anvendelse af de efter lovgivningen skyldige afgifter.«

17 Toldkodeksens artikel 180 havde følgende ordlyd:

»1. Hvis varerne føres ind i – eller på ny føres ind i – andre dele af Fællesskabets toldområde eller henføres under en toldprocedure, kan den i artikel 170, stk. 4, omhandlede attest anvendes til at bevise, at varerne har status som fællesskabsvarer eller ikke-fællesskabsvarer.

2. Når det ikke ved hjælp af attesten eller på anden måde dokumenteres, at varerne har status som fællesskabsvarer eller ikke-fællesskabsvarer, betragtes de

– for så vidt angår anvendelsen af eksportafgifter og eksportlicenser samt af handelspolitiske foranstaltninger, der benyttes ved udførsel, som fællesskabsvarer

– i anden sammenhæng, som ikke-fællesskabsvarer.«

18 Under toldkodeksens afsnit VII med overskriften »Toldskyld« bestemte artikel 202:

»1. Toldskyld ved indførsel opstår

a) når en importafgiftspligtig vare føres ind i Fællesskabets toldområde på ikke forskriftsmæssig måde, eller

[…]

2. Toldskylden opstår på det tidspunkt, hvor varen føres ind på ikke forskriftsmæssig måde.

[…]«

Gennemførelsesforordningen

19 Gennemførelsesforordningens artikel 313, som den var gældende i den i hovedsagen omhandlede periode, bestemte:

»1. Med forbehold af kodeksens artikel 180 og de i stk. 2 i nærværende forordning anførte undtagelser anses alle varer, der befinder sig i Fællesskabets toldområde, for at være fællesskabsvarer, medmindre det fastslås, at de ikke har status som sådanne.

2. Følgende varer anses for at være ikke-fællesskabsvarer, medmindre det fastslås i overensstemmelse med artikel 314-323 i nærværende forordning, at de har status som fællesskabsvarer:

a) varer, der føres ind i Fællesskabets toldområde i overensstemmelse med kodeksens artikel 37

b) varer, der befinder sig under midlertidig opbevaring eller i frizone eller frilager

c) varer henført under en suspensionsprocedure.

Som undtagelse fra første afsnit, litra a), og i overensstemmelse med kodeksens artikel 38, stk. 5, betragtes varer, der føres ind i Fællesskabets toldområde, som fællesskabsvarer, medmindre det fastslås, at de ikke har status som fællesskabsvarer:

– når de i tilfælde af lufttransport i en lufthavn i Fællesskabet er blevet indladet eller omladet til en lufthavn i Fællesskabets toldområde, hvis forsendelsen foregår på grundlag af et gennemgående transportdokument udstedt i en medlemsstat, eller

– når de i tilfælde af søtransport mellem havne i Fællesskabets toldområde transporteres med skib i fast rutefart, og der er meddelt bevilling til denne rutefart i overensstemmelse med artikel 313a og 313b.«

20 Gennemførelsesforordningens artikel 314-323 vedrørte dokumentation for varers status som fællesskabsvarer og de måder, hvorpå denne status kan dokumenteres.

21 Gennemførelsesforordningens artikel 314 bestemte følgende:

»1. Såfremt varer ikke anses for at være fællesskabsvarer i henhold til artikel 313, kan deres status som fællesskabsvarer kun fastslås i henhold til stk. 2, når de forsendes fra en anden medlemsstat, men ikke gennem et tredjelands territorium, eller:

a) de forsendes fra en anden medlemsstat gennem et tredjelands territorium

b) og forsendelsen finder sted på grundlag af et gennemgående transportdokument udstedt i en medlemsstat, […]

[…]

2. Varernes status som fællesskabsvarer kan kun dokumenteres:

a) ved hjælp af et af de i artikel 315-318 omhandlede dokumenter

[eller]

b) efter reglerne i artikel 319-323

[…]«

22 Gennemførelsesforordningens artikel 317 bestemte:

»1. Det kan ved hjælp af en faktura eller et transportdokument på følgende betingelser dokumenteres, at en vare har status som fællesskabsvare.

[…]

5. Bestemmelserne i denne artikel finder kun anvendelse, hvis fakturaen eller transportdokumentet udelukkende vedrører fællesskabsvarer.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

23 Suez II driver virksomhed i Portugal, og selskabets formål er fremstilling af og handel med elektrisk udstyr. Selskabet modtog i sine lokaler varer til anvendelse i forbindelse med dets industrielle produktionsvirksomhed. Disse varer blev leveret og faktureret i perioden 2000-2002 af virksomheder etableret i Ungarn og Polen, som på tidspunktet for de faktiske omstændigheder var tredjelande, samt Schweiz.

24 De portugisiske toldmyndigheder foretog et kontrolbesøg i Suez II's lokaler. Denne kontrol påbegyndtes den 18. november 2002.

25 Da alle fakturaer vedrørende leveringerne af de nævnte varer var blevet registreret, anmodede toldmyndighederne Suez II om at fremlægge dokumentation for, at disse varer var blevet indført i Den Europæiske Unions område, at de var blevet frembudt for toldmyndighederne, og at de var omfattet af en summarisk angivelse som krævet i henhold til toldkodeksens artikel 38 og 43.

26 Suez II fremlagde for toldstederne i flere medlemsstater indførselsangivelser for størstedelen af de varer, som disse fakturaer vedrørte, men ikke for dem alle.

27 Den forelæggende ret har således anført, at for så vidt angår varerne fra GE Hungary, etableret i Ungarn, og fra GE Polska og Elester, begge etableret i Polen, havde Suez II ikke fremlagt dokumentation for varernes overgang til fri omsætning, og deraf følgende status som fællesskabsvarer, eller den summariske angivelse for toldmyndighederne og havde alene fremlagt fakturaer, som i 2000 var blevet udstedt af leverandører med hjemsted i disse tredjelande, dvs. uden for Unionens toldområde.

28 Toldmyndighederne var af den opfattelse, at de varer, for hvilke det ikke var dokumenteret, at de havde været underlagt fremgangsmåderne ved overgang til fri omsætning ved medlemsstaternes toldmyndigheder, skulle anses for ikke-fællesskabsvarer. Disse varer var blevet ført ind i Unionens toldområde i henhold til toldkodeksens artikel 37, og i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 2, litra a), fandt princippet om formodningen om, at varer, der befinder sig i Unionens toldområde, har status som fællesskabsvarer i henhold til sidstnævnte artikels stk. 1, ikke anvendelse på dem.

29 Toldmyndighederne konkluderede, at de pågældende varer var blevet ført ind i Unionens toldområde på ikke forskriftsmæssig måde, hvorved toldskyld i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 1, litra a), var opstået, og samtidig hermed en momsskyld ved indførsel.

30 Ved afgørelse af 21. august 2003 fra regionaldirektøren for toldtvistigheder og kontrol i Porto (Portugal) blev Suez II pålagt at betale et beløb af 353 903,04 EUR i toldskyld. Betalingspåkravet vedrørte toldskyld i perioden fra den 16. juni 2000 til den 24. august 2000.

31 Suez II betalte den 8. september 2003 det nævnte beløb. Idet Suez II dog var af den opfattelse, at selv om selskabet ikke havde kunnet fremlægge dokumentation, var de pågældende varer allerede via forskellige operatører overgået til fri omsætning i Unionens toldområde ved toldstederne i forskellige medlemsstater, og at bevisbyrden for, at de pågældende varer var ikke-fællesskabsvarer, i sådanne tilfælde påhvilede toldmyndighederne, anlagde selskabet sag ved Tribunal Tributário do Porto (domstolen i skatteretlige sager i Porto, Portugal) med påstand om annullation af afgørelsen af 21. august 2003 fra regionaldirektøren for toldtvistigheder og kontrol i Porto.

32 Da Tribunal Tributário do Porto (domstolen i skatteretlige sager i Porto) ved dom af 28. februar 2013 ikke gav Suez II medhold i dets søgsmål, iværksatte selskabet en appel til prøvelse af denne dom ved Supremo Tribunal Administrativo (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Portugal).

33 På denne baggrund har Supremo Tribunal Administrativo (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal det i henhold til [gennemførelsesforordningens] artikel 313, stk. 1, […] antages, at de i de foreliggende tilfælde omhandlede varer har karakter af fællesskabsvarer, hvis det ikke godtgøres, at de ikke har denne status, eller skal de anses for at være varer, som er indført [i Unionens toldområde] i henhold til [toldkodeksens] artikel [37], og som er omfattet af den i denne artikel 313, stk. 2, litra a), første del, fastsatte undtagelse, og hvorfor det kun anerkendes, at varer, for hvilke det godtgøres, at de har været genstand for fremgangsmåderne for overgang til fri omsætning på Unionens toldområde, har status som fællesskabsvarer?«

Om det præjudicielle spørgsmål

34 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om gennemførelsesforordningens artikel 313 skal fortolkes således, at varer som de i hovedsagen omhandlede, der er leveret og faktureret af selskaber etableret i tredjelande til et selskab etableret i Unionens toldområde for dér at blive anvendt, i henhold til denne artikels stk. 1 skal anses for at have status som fællesskabsvarer, selv om det ikke er dokumenteret, at de har denne status, eller for at være blevet ført ind i Unionens toldområde som omhandlet i toldkodeksens artikel 37 og derved være omfattet af undtagelsen i gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 2, litra a), idet status som fællesskabsvarer kun anerkendes for varer, for hvilke det godtgøres, at de har været underlagt fremgangsmåderne ved overgang til fri omsætning i Unionens toldområde.

35 Suez II har gjort gældende, at de i hovedsagen omhandlede varer, der på det tidspunkt, hvor spørgsmålet om deres toldmæssige status opstår, befinder sig i Unionens toldområde, skal omfattes af den generelle formodning i gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 1, og anses for fællesskabsvarer, medmindre toldmyndighederne fører bevis for det modsatte. Den omstændighed, at disse varer ikke er ledsaget af dokumentation for deres overgang til fri omsætning, kan ikke danne grundlag for en formodning for, at de er blevet ført ind i Unionens toldområde på ikke forskriftsmæssig måde.

36 De regeringer, der har afgivet indlæg, og Europa-Kommissionen har derimod gjort gældende, at de i hovedsagen omhandlede varer er omfattet af undtagelsen i gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 2, litra a), fordi de, idet de anses for at være blevet ført ind i Unionens toldområde som omhandlet i toldkodeksens artikel 37, straks ved indførslen i dette toldområde er undergivet toldtilsyn og forbliver under toldtilsyn, så længe det er nødvendigt for at fastslå deres toldmæssige status. Idet varerne ikke var blevet angivet og henført under en toldprocedure ved indførslen i Unionens

toldområde, skal de anses for at være blevet ført ind i dette toldområde på ikke forskriftsmæssig måde, og en toldskyld er herved opstået i henhold til toldkodeksens artikel 202 på tidspunktet for denne ikke forskriftsmæssige indførsel.

37 I denne henseende bemærkes det indledningsvis, at henset til ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 1, anses varer, der befinder sig i Unionens toldområde, for at have status som fællesskabsvarer, med forbehold dels af bestemmelserne i toldkodeksens artikel 180 og de i gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 2, anførte undtagelser, dels af situationer, hvor det fastslås, at disse varer ikke har status som sådanne. I henhold til gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 2, anses varer, der føres ind i Unionens toldområde i overensstemmelse med toldkodeksens artikel 37, for at være ikke-fællesskabsvarer, medmindre det fastslås i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens artikel 314-323, at de har status som fællesskabsvarer.

38 Det skal indledningsvis bemærkes, at forbeholdet i toldkodeksens artikel 180 vedrørende fraførsel af varer fra frizoner og frilagre i den foreliggende sag er uden betydning med hensyn til de faktiske omstændigheder i tvisten i hovedsagen.

39 For at kunne give den forelæggende ret en hensigtsmæssig besvarelse skal rækkevidden af formodningen i gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 1, og undtagelserne i denne artikels stk. 2 fastlægges ud fra et bredere systemisk perspektiv ved at sætte disse bestemmelser i relation til toldkodeksens relevante bestemmelser, navnlig dem, der finder anvendelse på varer, der føres ind i Unionens toldområde, på status som fællesskabsvarer og på proceduren for overgang til fri omsætning i Unionens toldområde af varer, som er indført fra tredjelande.

40 For det første, for så vidt som gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 2, i denne henseende henviser til begrebet »varer, der føres ind i Unionens toldområde« som omhandlet i toldkodeksens 37, skal den navnlig fortolkes under hensyn til toldkodeksens artikel 4, nr. 13) og 19), samt artikel 37, 38, 40, 43 og 45, der henhører under dennes afsnit III, som bl.a. vedrører de forpligtelser, der er forbundet med indførsel af varer i Unionens toldområde, med varernes undergivelse af toldtilsyn, indtil deres toldmæssige status er fastslået, og med reglerne for frembydelse for toldvæsenet og toldangivelse.

41 Toldmyndighedernes tilsyn defineres i toldkodeksens artikel 4, nr. 13), som enhver handling, myndighederne generelt udfører for at sikre overholdelsen af toldforskrifterne.

42 Ifølge toldkodeksens artikel 37 er varer, der føres ind i Unionens toldområde, straks ved indførslen undergivet toldtilsyn. I forbindelse med dette tilsyn kan varerne underkastes kontrol fra toldmyndighedernes side efter gældende bestemmelser, og de forbliver under tilsyn, så længe det er nødvendigt for at fastslå deres toldmæssige status, og for ikke-fællesskabsvarers vedkommende, indtil de enten skifter toldmæssig status eller indføres i frizone eller frilager eller genudføres eller tilintetgøres (dom af 3.3.2005, Papismedov m.fl., C-195/03, EU:C:2005:131, præmis 21).

43 I præmis 22 i dom af 3. marts 2005, Papismedov m.fl. (C-195/03, EU:C:2005:131), bemærkede Domstolen, at varer, der ankommer til Unionens toldområde, er undergivet toldtilsyn fra det tidspunkt, de indføres til området, hvad enten indførslen er sket forskriftsmæssigt eller under tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 38-41 og artikel 177, stk. 1, andet led, hvilket tilsynsmyndighederne netop skal fastslå under deres kontrol. Det følger heraf, at den omstændighed, at varer undergives toldtilsyn, ikke har nogen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt de er indført forskriftmæssigt til området.

44 Der er flere bestemmelser i toldkodeksen, som gør det muligt at afgrænse begrebet ikke forskriftsmæssig indførsel nærmere. Toldkodeksens artikel 202 definerer således ikke forskriftsmæssig indførsel som enhver indførsel af en importafgiftspligtig vare i Unionens toldområde eller, hvis varen

er anbragt i frizone eller frilager, i en anden del af toldområdet, i strid med toldkodeksens artikel 38-41 og med artikel 177, stk. 1, andet led (dom af 3.3.2005, Papismedov m.fl., C-195/03, EU:C:2005:131, præmis 25).

45 Domstolen har navnlig fastslået, at en indførsel på ikke forskriftsmæssig måde er en indførsel af varer, der ikke overholder de efterfølgende etaper, der er fastsat i toldkodeksen. For det første skal varer, der føres ind i Unionens toldområde, ifølge toldkodeksens artikel 38, stk. 1, omgående befordres til det anviste toldsted eller til en frizone. For det andet skal varerne, når de ankommer til toldstedet, frembydes for toldvæsenet i overensstemmelse med toldkodeksens artikel 40. Frembydelse af varerne for toldvæsenet defineres i toldkodeksens artikel 4, nr. 19), som underretning af toldmyndighederne på den foreskrevne måde om varernes tilstedeværelse på dette toldsted eller et andet sted, som toldmyndighederne har anvist eller godkendt (dom af 3.3.2005, Papismedov m.fl., C-195/03, EU:C:2005:131, præmis 26, og af 2.4.2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, præmis 21).

46 Det følger af selve ordlyden af samtlige disse bestemmelser, at for at en vare kan anses for forskriftsmæssigt indført i Unionens toldområde, skal den, så snart den ankommer, befordres til et toldsted eller en frizone og frembydes for toldvæsenet. Sidstnævnte forpligtelse, der påhviler den person, der er ansvarlig for indførslen, eller den person, som overtager transporten, har til formål at sikre, at toldmyndighederne ikke alene er blevet meddelt, at varerne er ankommet, men også har fået alle de relevante oplysninger om, hvilken type vare eller produkt der er indført, og i hvilken mængde. Det er nemlig disse oplysninger, der gør det muligt at identificere varerne på korrekt vis med henblik på tariferingen heraf og i givet fald beregning af importafgifter (dom af 2.4.2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

47 Domstolen har herved fastslået, at det klart fremgår af ordlyden og opbygningen af toldkodeksens artikel 4, nr. 19), artikel 38, stk. 1, og artikel 40, at enhver vare, som indføres i Unionens toldområde, skal frembydes for toldvæsenet (dom af 4.3.2004, Viluckas og Jonusas, C-238/02 og C-246/02, EU:C:2004:126, præmis 22, og af 2.4.2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, præmis 23). En indførsel af varer på ikke forskriftsmæssig måde er sket, så snart de passerer det første toldsted, som er beliggende inden for Unionens toldområde, uden at de dér er blevet frembudt for toldvæsenet (dom af 2.4.2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, præmis 25).

48 Det må følgelig konkluderes, at varer, som har passeret Unionens ydre landegrænser, og som befinder sig på Unionens toldområde efter at have passeret det første toldsted uden at være blevet ført dertil og uden at være blevet frembudt for toldvæsenet, er blevet indført på ikke forskriftsmæssig måde som omhandlet i toldkodeksens artikel 202, hvilket indebærer, at toldmyndighederne ikke har modtaget nogen underretning om indførslen af disse varer fra de personer, som har pligt til at foretage underretningen (dom af 2.4.2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, præmis 26).

49 Frembydelsen af varerne for toldvæsenet i henhold til toldkodeksens artikel 40 medfører endvidere, henset til bestemmelserne i toldkodeksens artikel 43 og 45, en tilsvarende forpligtelse til inden for en kort frist at indlevere en summarisk angivelse eller til inden for samme frist at underkaste de pågældende varer formaliteter med henblik på angivelse til en toldmæssig bestemmelse, dvs. at foretage toldangivelsen, hvis der stilles krav om henførelse af de pågældende varer under en toldprocedure. Domstolen har fastslået, at de to procedurer generelt følges sideløbende (dom af 3.3.2005, Papismedov m.fl., C-195/03, EU:C:2005:131, præmis 30).

50 Det følger heraf, at ethvert selskab, der, som Suez II, i sine lokaler, der er beliggende i Unionens toldområde, er i besiddelse af varer købt af selskaber etableret i tredjelande, i egenskab af at være berørt af de pågældende transaktioner, der udføres som led i varehandelen som omhandlet i toldkodeksens artikel 14, skal kunne godtgøre, at disse varer er blevet frembudt på et toldsted i Unionen, og at en summarisk angivelse er blevet indgivet til et toldsted i Unionen, eller at formaliteter med henblik på angivelse af de pågældende varer til en toldmæssig bestemmelse eller anvendelse er

blevet opfyldt. Såfremt disse forpligtelser ikke er overholdt, må det konstateres, at der er tale om, at »en importafgiftspligtig vare føres ind i Fællesskabets toldområde på ikke forskriftsmæssig måde« som omhandlet i toldkodeksens artikel 202, stk. 1, litra a).

51 For det andet skal gennemførelsesforordningens artikel 313 fortolkes i relation til toldkodeksens bestemmelser om status som fællesskabsvare og fremgangsmåden ved overgang til fri omsætning i Unionens toldområde af varer, som er indført fra tredjelande.

52 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den forelæggende ret har anført, at modtagelsen af varerne i Suez II's lokaler og modtagelsen af de tilhørende fakturaer, bogført i virksomhedens regnskaber og udstedt af en leverandør etableret i et tredjeland, ikke er bestridt. Det er heller ikke bestridt, at gennemførelse af fremgangsmåderne ved overgang til fri omsætning ved et toldsted i Unionen ikke er godtgjort for så vidt angår de nævnte varer.

53 Suez II har imidlertid gjort gældende, at gennemførelsesforordningens artikel 313 hviler på det princip, der er fastsat i dens stk. 1, hvorefter varer, der befinder sig i Unionens toldområde, anses for at være EU-varer, hvoraf det i mangel på bevis for det modsatte må følge, at det lægges til grund, enten at varerne er blevet fremstillet inden for dette toldområde på de betingelser, der er fastsat i toldkodeksens artikel 4, nr. 7), første og tredje led, eller at de er blevet bragt i fri omsætning i overensstemmelse med samme bestemmelses andet led og toldkodeksens artikel 79. Denne formodning for status som fællesskabsvarer for varer som de i hovedsagen omhandlede finder anvendelse, medmindre det fastslås af toldmyndighederne, at de har status som ikke-fællesskabsvarer.

54 Som Kommissionen har anført, kan et sådant argument ikke tiltrædes.

55 For det første kan varer som de i hovedsagen omhandlede, der er faktureret af leverandører etableret i tredjelande til et selskab, der driver virksomhed i Unionens toldområde, ikke gives status som fællesskabsvarer, hvis der ikke er fremlagt bevis for, at de er blevet undergivet fremgangsmåderne ved overgang til fri omsætning i Unionens toldområde.

56 I henhold til toldkodeksens artikel 4, nr. 15), litra a), og artikel 4, nr. 16), litra a), er en af de toldmæssige bestemmelser eller anvendelser nemlig henførsel af varen under en toldprocedure, og en af de toldprocedurer, som en vare kan henføres under, er overgang til fri omsætning. Definitionen af en EU-vare i toldkodeksens artikel 4, nr. 7), tildeler desuden navnlig denne status til varer, som er indført fra lande, der ikke udgør en del af Unionens toldområde, og som er bragt i fri omsætning.

57 Artikel 24 EF, der fandt anvendelse på tidspunktet for hovedsagens faktiske omstændigheder, fastsatte, at ved varer, som frit kan omsættes i en medlemsstat, forstås sådanne fra tredjeland hidrørende varer, for hvilke de af vedkommende medlemsstat foreskrevne formaliteter i forbindelse med indførslen er blevet opfyldt, og for hvilke denne medlemsstat har opkrævet gældende told og afgifter med tilsvarende virkning.

58 Toldkodeksens artikel 79 fastsætter, at ved overgang til fri omsætning får ikke-fællesskabsvarer toldmæssig status som fællesskabsvarer. Overgang til fri omsætning indebærer anvendelse af de handelspolitiske foranstaltninger og opfyldelse af de øvrige formaliteter, der er fastsat med henblik på indførsel af varer, samt anvendelse af de efter lovgivningen skyldige afgifter.

59 Hvad for det andet angår bevisbyrden for varers toldmæssige status under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede må det fastslås, at formodningen i gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 1, er vendt om, når toldmyndigheden under udøvelse af sin kontrol- og tilsynsbeføjelse godtgør, at betingelserne for visse af de undtagelser eller forbehold, der er fastsat i denne bestemmelse – i hovedsagen navnlig betingelsen i gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 2, litra a) – er opfyldt.

I en sådan situation påhviler det importselskabet, således som det fremgår af nærværende doms præmis 50, at godtgøre, at den pågældende vare har status som fællesskabsvare. Godtgøres dette ikke, finder toldkodeksens artikel 202, stk. 1, litra a), anvendelse herpå.

60 Som det fremgår af nærværende doms præmis 50 og af toldkodeksens artikel 13, sammenholdt med artikel 16 heri, skal et importselskab som Suez II anses for at være en berørt person, for så vidt som det i sine lokaler var i besiddelse af de pågældende varer, ledsaget af de tilhørende fakturaer udstedt af leverandører etableret i tredjelande, og dette selskab skal yde toldmyndighederne den nødvendige assistance samt fremlægge alle nødvendige dokumenter og oplysninger.

61 Som det er anført i nærværende doms præmis 41-43, har toldmyndighederne i henhold til toldkodeksens artikel 4, nr. 13), og artikel 37 – ud over den generelle kontrol- og tilsynsbeføjelse, som de er tillagt i medfør af toldkodeksens artikel 13 – også i medfør af toldkodeksens artikel 37 beføjelse til at kontrollere varer som de i hovedsagen omhandlede for at fastslå, om indførslen af disse varer i Unionens toldområde er foretaget forskriftsmæssigt eller under tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 38-41 og artikel 177, stk. 1, andet led.

62 Det følger heraf, at det under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede tilkommer importselskabet, i det foreliggende tilfælde Suez II, at fremlægge bevis for de pågældende varers toldmæssige status, som ifølge Suez II er fællesskabsvarer. Såfremt selskabet ikke fremlægger noget bevis for, at disse varer har status som fællesskabsvarer, kan toldmyndighederne heraf konkludere, at de nævnte varer har status som ikke-fællesskabsvarer.

63 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at gennemførelsesforordningens artikel 313 skal fortolkes således, at varer som de i hovedsagen omhandlede, der er blevet leveret og faktureret af selskaber etableret i tredjelande til et selskab etableret i Unionens toldområde for dér at blive anvendt, skal anses for at være blevet ført ind i dette område som omhandlet i toldkodeksens artikel 37 og derved være omfattet af undtagelsen i gennemførelsesforordningens artikel 313, stk. 2, litra a), idet status som fællesskabsvarer kun anerkendes for varer, for hvilke det godtgøres, at de har været underlagt fremgangsmåderne ved overgang til fri omsætning i Unionens toldområde.

Sagsomkostninger

64 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Artikel 313 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 75/98 af 12. januar 1998, skal fortolkes således, at varer som de i hovedsagen omhandlede, der er blevet leveret og faktureret af selskaber etableret i tredjelande til et selskab etableret i Den Europæiske Unions toldområde for dér at blive anvendt, skal anses for at være blevet ført ind i dette område som omhandlet i artikel 37 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 82/97 af 19. december 1996, og derved være omfattet af undtagelsen i artikel 313, stk. 2, litra a), i forordning nr. 2454/93, som ændret ved forordning nr. 75/98, idet status som fællesskabsvarer kun anerkendes for varer, for hvilke det godtgøres, at de har været underlagt fremgangsmåderne ved overgang til fri omsætning i Unionens toldområde.

Underskrifter